

Szthüu 16. Úrnap, Pomáz – Szentendre, 2024.09.15
énekek: 51. 9. 246, Jézus, a Te beszéded, 304. 11.

liturgiai sorrend:

**51. * 9. introitus ének *– gyónás * – bűnbánati ének –
 * föloldozás, *kegyelem-hirdetési ének * Kollektá
 ima * Lekciók-* Miatyánk - * 246 ének -
 *igehirdetés - *Jézus a Te beszéded - *Hirdetés -
 *304 (alatta persely)**

**Úrv: 11. 11/1 sanctus ének – egyetemes imák –
 consecratio – 11/2 Krisztus ártatlan Bárány –
 úrvacsora osztás – záróima - Ároni áldás - ének: 11/3**

Elmaradt temetés

Igehirdetési alapige: [Lk 7,11–17](#)

És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. Mikor pedig a város kapujához közelített, íme egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda neki: Ne sírj. És oda menvén, illetve a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, neked mondom, kelj föl! És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának. És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az

Isten megtekintette az ő népét. És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba.

Kedves Testvérek!

Ismételjük el most röviden Jézus föltámasztási csodáit. A naini ifjú az első, kb 18 évesen egy özvegy asszony egyetlen fia. A második csoda Jairus leányáé, aki kb 12 éves körüli lehetett és egy zsinagógafő gyermeke volt. A harmadik egy Lázár nevű férfi, olyan 50-60 éves. Érdekes megfigyelni, hogy ez a csodasorozat an személytelenség felől a személyesség felé halad. Az ismeretlen ifjú, akit csak Nain város nevével pontosíthatunk. A másodiknak, a leánykának sem ismerjük a nevét, de az apját igen és tudjuk, hogy rabbi volt. A harmadikat már néven nevezi az evangélista. Ő Lázár, akiről tudjuk, hogy vele és két nőtestvérével igen mély személyes kapcsolatot ápolt az Úr Jézus.

Szintén emlékeztetőül el kell mondanunk, hogy különbséget kell tennünk föltámasztás és föltámadás között. A föltámasztásnál a halott visszajön az életbe, majd később újból, véglegesen meghal.

A föltámadáson azt kell értenünk, hogy valaki ebből a 3 dimenziós tér-idő világból távozik, hátrahagyva testét és belép a végtelen dimenziós létbe.

A világtörténelemben volt már több föltámasztás, köztük a 3 Jézus általi, de föltámadás csak egy volt eddig.

1Kor 15:20 Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.

Ne felejtjük el a föltámadás történet főbb megdöbbentő eseményét, mely arra utal, hogy Jézus Krisztus nem visszajött a halálból a földi életbe, hanem átment a halálon, a poklok az örökkévalóság állapotába. Erre utaló események: Üres a sír – Jézus Krisztus nem kijött a sírból, hanem átment rajta!

Zárt ajtókon -át jelenik meg –
Az egyik legkülönösebb a Máriával való szóváltása:

Ján 20:15 -17 Monda neki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keresel? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda neki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt. Monda neki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda neki: Rabbóni! ami azt teszi: Mester! Monda neki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiához és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.

Ismétlésül és emlékeztetőül kellett erről szólni.

Jézus Krisztus föltámasztási csodáinál nagyon sok üzenetről szoktunk szólni.

Jairus leánykája esetében a gyülekezeti szolgán való megkönyörülés, a szívfájdítóan fiatal gyermek megszánása. Lázár esetében a személyes kapcsolaton túl el szoktam mondani annak üzenetét.

Általában a csodákat nem a szenzáció keltésből tette az Úr. Általában tiltotta is annak híresztelését. Lázár esetében azonban mély üzenet, hogy bár egy példázatában szintén Lázárnak nevezi a koldust, ahol Ábrahám kijelenti, nem lesz feltámasztás, mert ha a Bibliának nem hisznek, akkor egy ilyen csoda sem fogja őket meghatni és megtérésre indítani.

Lázár föltámasztásánál az mondja az Úr Jézus, hogy ezt azért tette, hogy higgyenek!

Tehát Isten annyira szereti az embert, a hitetlen embert, hogy mégis megteszi a föltámasztást egy Lázár nevű emberrel!

Így érkezünk meg Nainhoz.

Jézus megkönyörül, mert egy özvegy egyetlen fiát viszik a temetőbe.

Engedjétek meg, hogy ezekről a fölsorolni is nehéz üzenetekről ma ne szóljak, csak egy fontos kockát merevítek ki.

A VIVŐK MEGÁLLTAK.

Azaz, Jézus Krisztus megállítja a gyászmenetet.

Testvérek! Most lépünk már ki a sablonos gondolkodásból és érzékeljük, hogy nem olyan természetes dolog, hogy valaki egy temetési menetbe azt mondja az anyának, ne sírj, és érinti, megfogja a koporsót. Nem természetes, hogy pár férfi a családból reflexszerűen odalép és lefogja a menetet föltartóztató idegent! Ha valami nagyon komoly dolog az ember életében, akkor az a gyász.

Minden lelkész rémálma a legapróbb tévedés a temetési beszédben, a szertartásban. Kegyeletsértés a legkisebb zavart keltő hiba.

Bár egyre romlik és kikopik az emberiség erkölcsi, nemes magatartása, reméljük, hogy a kegyelet nem hal ki teljesen.

Gyermekkor emlékem a laktanyás Nagytarcsán, ahol még a házaktól temettünk.

Már magában mély üzenet, hogy nem egy ravatalozó üzemből búcsúztatták az emberek szeretteiket, hanem otthonaikból, az un. szép szobában fölravatalozva.

Az udvaron volt a búcsúztató.

Azután fölvtették a koporsót és a falun végig vonulva szólt az ének a templomig, ahol elhangzott a temetési prédikáció, majd onnan a temetőig, ahol a hantolás liturgiája következett.

Ma a városi temetőkben, elszigetelve a napi élettől, lapátjukat csapkodó gyászhuszárok türelmetlenségétől díszítve folyik a sokszor lelketlen elbocsátás.

Nem nosztalgia, de a laktanyás Nagytarcsán, ha jött a temetési menet, a Csepel teherautó félrehúzódt az út szélére, a sofőr leállította a motort, a platón ülő katonák sapkáikat levéve, csendben megvárták a gyászmenet távozását.

Ilyen világ is volt. Pár éve történt, hogy a vidéki nagyváros temetőjében a ravatalozó előtt kellett prédikálnom, miközben egy biciklis suhant el köztem és a koporsó között.

Bár romlanak a közállapotok, mégis van még az emberekben nemesség együttérzésre és kegyeletre. Éppen ezért egy gyászmenetet megzavarni, megállítani Jézus korábban egyáltalán nem volt szabad, de még ma is nagy fölháborodást váltana ki.

Éppen ezért most csak egy üzenetre összpontosítsunk:
Jézus megállítja temetési meneteinket.

A békéscsabai ötven évvel ezelőtti ifjúság találkozót tartott a nyáron. Egy édesanya könnyeivel küszködve mondta el fia történetét. Amerikában élnek. Gyermeke

rossz társaságba keveredett. A kábítószer rabsága egyre vadabb volt a sok sok elvonókúra ellenére. Egy ilyen alkalomról jött ki ronccsá vált fiával, a minden reménység temetési menete zajlott le szívében, amikor egy ismeretlen néger férfi a kijáratnál odalépett hozzájuk. Megkérdezte a fiát: imádkozhatok-e érted? – Az anya talán már húzta volna tovább a fiát, mikor legnagyobb megdöbbenésére a fia azt mondta a nagy darab férfinak: igen! Ott az intézet bejáratánál elkezdett imádkozni a fiúért. A szenvedélyes ima nem is tartott soká. Csoda történt. A fia arca megváltozott, megszélidült. Eltűntek a rémes, torzító vonások. Ettől az órától kezdve nem kívánta a szereket. A mérgek okozta testi és idegrendszeri hullafoltok eltűntek az életéből. Ez az ismeretlenül fölbukkant néger férfi megállította ennek a fiúnak a temetési menetét! Azóta sem látták, de a gyermeke jelesen végzi az egyetemet. Feltámadt. Teljesen szakított a narkós haverokkal.

Hány és hány temetési menet zajlik körülöttünk, talán velünk magunkkal is. Temetjük a házasságunkat, kapcsolatainkat, rokonainkat, gyermekeinket, keresztszülői, konfirmációi fogadalmainkat és nem vesszük észre, hogy az Úr Jézus meg tudja állítani ezeket a temetési meneteket.

El sem tudjuk képzelni, hogy mi történt a naini ifjú feltámasztása utáni percekben. Képzeljétek, elmaradt a temetés. Képzeljétek, vissza kellett fordulni mindenkinek!

Vitted a virágot, lépkedtél a menetben és átgondoltad, milyen kondoleáló szavakat fogsz mondani. Ott a kiásott sír, a rokonok kivették a szabadságot erre a napra és messziről utaztak a temetésre. A közeli rokonság számára lefoglaltad az éttermet a halotti tor számára. És félbeszakad minden!

Ne gondoljátok, hogy olyan egyszerű dolog mindezt átélni. Itt nemcsak csodálkozás volt, hanem félelem, ellenérzés. A megszokottság tömegtehetetlensége ott roncsolja a föltámasztás sikerének örömét!

Annyira természetes a temetési mente, mint ahogyan meghökkentő, észbontó annak megállítása és megszakítása és visszafordítása. Merjünk reálsan gondolkozni, hogy rájöhhessünk arra, mennyi lelki temetési menetet szervezünk, rendezünk és mennyire természetellenes ezeknek a megállítása.

Nagyon régen volt, még a fekete-fehér TV-zés idején, egy szatirikus filmet láttam. Bár humoros és sok hátsó gondolatot keltő a jelenet, de világítson rá lelki ravatalaink, temetési meneteink visszáságára!

Meghalt a gazduram. A már említett régi falusi szokás szerint ott feküdt mozdulatlanul a szép szobában fölravatalozva. Nemsokára kezdődött a temetés. Az özvegyé lett asszony még igazgatott a virágokon, a

koszorúkon, de már behallatszott az udvarról az érkező gyászrokonság siránkozó hangja.

Ebben a pillanatban fölül a halott és kérdőre vonja feleségét, hogy mi történik itt. Az asszony a már megszokott megszólítással rendreutasítja: Fiacskám, feküdj már vissza, hiszen meghaltál! – de hát – próbálkozik a férj – Ne butáskodj fiacskám, már itt vannak a sógorék, meg a Rózsikáék, feküdj csak szépen vissza!

Nem folytatom tovább a komédiát, de a tragédiát le kell lepleznünk.

Hányszor nem vesszük észre, hogy gyászos életvitelünket, reménységet temető menetinket az Úr Jézus állítja meg.

A korábban említett békéscsabai édesanya is gondolhatta volna. Mit akar ez az idegen a fiammal? Micsoda szélhámos ez, hogy csak úgy megállít. Már hozzászoktunk a csalókhöz, az üzletelőkhöz a szélhámosokhoz, aki beletolakodnak életünkbe és bajainkba. Ez az ember tudja, milyen épület ez és kihasználja a kiszolgáltatottságot.

Nagy fegyelem és belső békesség kellett ahhoz, hogy ne utasítsa vissza az idegent!

A híres evangéliumi ének egy sora: Mennyi békét elveszítünk, sírva hordjuk bánatunk, mindazért, mert hő imában, Őhozzá nem fordulunk.

Olvassunk naponként igét és ismerjük föl ne csak a bajainkat, a nyomorúságainkat, hanem Jézus Krisztus megállító érintését.

Ne fásuljunk bele a reménytelenségbe.

Igen! Elmaradhat a temetés, a szakítás, a megharagudás, az elhidegülés, ha Jézus érinti ezeknek a nyomorúságoknak koporsóját.

Elmarad a temetés, a halotti tor, de terítve az élet kenyérének és a megváltás vérének asztala melynek asztalfőjén nem a temetés, hanem a föltámadás, az Élet, az Örökélet Ura trónol.